

Con nuôi

triệu huấn

Bố em mất sớm vì một bệnh hiểm nghèo. Thương người vợ trẻ, nhà nghèo một nách hai con nhỏ, trước khi nhắm mắt bố em căn dặn lại:

- Số anh đen bạc không thể cùng em chung sống nuôi con đến ngày đầu bạc. Em mới ngoài ba mươi, nếu có ai thương yêu nên sớm đi thêm bước nữa cho các con có chỗ nương tựa. Có như thế vong linh anh mới thanh thản được.

- Dở hơi! Anh phải yên tâm thuốc thang, còn nước còn tát, chưa chi đã gở mồm gở miệng!

- Bệnh máu trắng đến thời kỳ hưng phát có ai qua được đâu, không dặn trước sợ phút lâm chung luống cuống quên mất.

Mẹ tôi ôm mặt khóc òa.

- Con đẻ đứt ruột nuôi đến chín mười tuổi bỗng dưng đem cho một người chưa biết tâm tính họ ra sao để đi lấy chồng, có khác gì bỏ mối bắt bóng. Em không nghe anh đâu!

- Thương chồng quý con em nói thế, nhưng phải nghĩ đến mình nữa chứ... Chị Bao không chồng không con, sống độc thân muốn có đứa con nuôi. Chị ấy bóng gió xin chúng mình một đứa. Nếu em thấy có thể thì nhận lời.

- Ôi cái bà giám đốc không có trái tim đó! Em hận bà ấy!

- Chị ấy khô khan, nhưng thẳng thắn, cho hay không là quyền em, anh chưa hứa hẹn gì đâu.

Cha tôi qua đời, nỗi đau cũng dần dần nguôi ngoai theo năm tháng. Bà giám đốc thỉnh thoảng đến thăm hỏi cho chút quà bánh lật vật nhưng không dám đặt vấn đề xin con nuôi với mẹ em. Còn em thì chẳng thích thú gì những cuộc viếng thăm đó. Bà Bao tuổi ngoài bốn mươi, vóc dáng đầy đà oai vệ. Trong cặp kính trắng, đôi mắt bà tinh anh nghiêm trị đầy lý trí. Tính khí thâm trầm điềm đạm, buồn vui không biểu lộ làm bà thiếu đi cái duyên dáng đa cảm của phái yếu. Có lẽ vì thế mà đàn ông sợ không dám gần (?).

Có một ông ngoài sáu chục tuổi, tên là Quang, góa vợ, cũng hay đến thăm mẹ em. Trai gái, dâu rể ông đều ở lớp tuổi bố mẹ em. Họ thành đạt, khá giả, con cái đông đúc. Ông Quang nhân rồi dơ chơi nên lúc nào cũng hồn hậu vui tươi yêu đời. Tuy tóc bạc phơ nhưng vẫn nhanh nhẹn, phóng xe máy veo veo, cười nói hóm hỉnh. Có lẽ vì đoán ra động cơ "không trong sáng" của ông nên mẹ em cũng có ý lẩn tránh.

Một bữa ông xuất hiện ngoài cửa, mẹ vội bảo hai chị em:

- Ông Quang hỏi mẹ, các con bảo đi vắng nhé.

Ông khóa xe bước vào, hai chị em chấp tay lễ phép:

- Chúng cháu chào ông ạ!

- Chào các cháu. - Ông cười. - Trông ta giống ông già Nô-en lắm phải không?

Thằng Tuấn, em em liến láu trêu ông:

- Chẳng giống tí nào! Ông già Nô-en mỗi năm đều đến cho quà một lần vào đêm Giáng Sinh. Còn ông tuần nào cũng đến, lần nào cũng cho quà. Mẹ cháu ái ngại vì sợ ông làm hư chúng cháu!

Nét mặt ông Quang bỗng ỉu xiu.

- Có đúng là các cháu đã hư đi từ ngày ta đến thăm không?

Thằng Tuấn lúng túng không biết nói sao, em đành trả lời thay:

- Thưa ông, ấy là mẹ cháu lo xa. Lần nào đến ông cũng tốn tiền quà cáp. Các cháu quen thân, đến khi ông nghèo không có quà cho thì sao? Liệu chúng cháu có trách móc, vùi vỉnh không? Tình cảm dựa trên sự ban phát sợ không bền!

Ông Quang vừa ngạc nhiên vừa thất vọng.

- Xin lỗi các cháu, ta hoàn toàn chưa nghĩ đến điều đó. Ta cứ quan niệm là các cháu còn bé, mồ côi và thiếu thốn. Còn ta thì khá giả và những chi tiêu đó chẳng thấm tháp gì. Ta muốn chia sẻ niềm vui dư dật của mình cho ba mẹ con thôi. Không ngờ các cháu đã thực sự lớn khôn nhạy cảm, hiểu biết lẽ đời, tự trọng chín chắn hơn ta tưởng. Ta nghĩ chuyện tặng quà cho trẻ không hẳn là xấu. Có lẽ ta phải xin phép mẹ trước khi đưa cho các cháu! Hôm nay cũng có quà đây, nhưng đành chờ thôi!

Nói rồi ông quay sang chuyện học hành của hai chị em. Thằng Tuấn đem mấy bài toán hắc búa nhất ra "thủ tài" ông già. Ông giương mục kính xem kỹ rồi kiểm tra nó trước. Sau đó ông mới gợi ý cho nó tự đi tới đích. Thằng bé phục quá hỏi.

- Ông ơi, ông có làm thầy giáo bao giờ chưa mà ông nhớ dai thế?

- Ta là kỹ sư như bố cháu. Nhưng ta phải giúp đỡ cho các con rồi cả lũ cháu học hành nên không quên.

Rồi đến lượt em cũng đem bài ra hỏi ông, thời gian kéo dài, mẹ em không đủ kiên nhẫn trốn trong bếp mãi, đành xuất hiện.

- Cháu chào bác ạ!

- Chào cô Yên! Sao các cháu bảo cô đi vắng?

Mẹ em cười lúng túng như thú tội.

- Cháu có chút việc định đi, dặn các cháu nói thế để dẫn khách! không ngờ...

- Không ngờ lại vớ được ông khách ngồi dài hơn đĩa! Xin lỗi cô Yên nhé! Nếu vội sẵn xe để tôi lái cô đi cho nhanh.

- Dạ cũng không vội lắm, cháu đạp xe đỡ phiền bác.

- Tôi chỉ rong chơi chứ có bận việc gì đâu mà ngại phiền?

Thấy mẹ lưỡng lự em khuyến khích:

- Nhờ ông lái đi cho nhanh. Cơm nước ở nhà chúng con lo cho. Ông và mẹ về là vào bàn ăn được ngay!

- Cảm ơn cháu Hiền! Mẹ chưa mời mà ta đã muốn nhận lời rồi đấy!

Khi hai người đi rồi thằng Tuấn hỏi em:

- Xui ông Quang lái mẹ đi không sợ à? Ông ấy muốn lấy mẹ mình đấy!

Em ngạc nhiên về nhận xét của thằng bé. Em mười ba nên đã có chút hiểu biết về đàn ông, đàn bà. Còn bé mới mười tuổi, sao đã nhạy cảm thế! Em mắng át đi.

- Ranh con! Không được ăn nói lung tung! Mẹ mình không lấy chồng đâu. Nhưng mẹ cũng cần có những người bạn tốt giúp đỡ.

- Chị có nghĩ ông Quang là người bạn tốt bụng?

- Cũng chẳng tồi. Ông ấy quan tâm đến chúng mình đấy chứ. Ít ra chị em ta cũng có thể hỏi bài. Mà kết bạn với ông ấy được đấy!

- Hí hí! Kết bạn với ông già khố-ta-bít! Liệu em có thể búng tai, béo mũi, chơi trò cưỡi ngựa với ông ấy được không?

- Đối với ông bạn già đùa nhả như vậy là hỗn láo, thiếu tế nhị. Song em có thể nghe truyện cổ tích, đánh cờ, hỏi bài hoặc đi chơi công viên.

Thằng bé ngẫm nghĩ rồi nói:

- Nhưng sợ mẹ lại cấm như chuyện nhận quà mất thôi. Em về phe mẹ, em nghe lời mẹ!

*
* *
*

Xe lăn được một đoạn ông Quang mới quay lại hỏi.

- Cô Yên định đi đâu bây giờ?

Chị giật mình vì chẳng có chỗ nào cần đến. Chuyện nói dối cứ theo đà lao đi một cách tùy hứng.

Thấy cô lúng túng chưa hỏi được địa chỉ, ông Quang liền đề nghị.

- Hôm nay chủ nhật mọi việc đều xếp lại, cho phép tôi đưa cô đi Hồ Tây ăn bánh tôm!

- Cháu xin khất bác bữa khác. Các cháu đã nấu cơm chờ ông con mình về. Ăn bánh tôm ngang dạ bỏ cơm các cháu không bằng lòng đâu.

Ông Quang rất thích câu nói đó. Ông đang muốn gây được mối thiện cảm ấm áp trong cái gia đình bé nhỏ này. Ông liền chuyển chủ đề.

- Em có lũ con ngoan quá. Anh cho quà hai đứa không nhận lại còn cho anh một bài học đấy!

- Nhóc con mà dám "lên lớp" cho ông thì hư quá, cháu xin lỗi bác!

- Không có lỗi gì đâu! Chúng nó thật thông minh và đáng yêu...

Ông kể lại câu chuyện buổi sáng khiến chị cũng phải bật cười. Một loáng họ đã đến đường Thanh Niên. Ông dừng xe đưa chị vào nhà hàng nhưng chị nhất định từ chối.

- Thôi đi dạo mấy phút rồi về.

Ông Quang thỏa hiệp, gửi xe cùng Yên sóng đôi tản bộ ven hồ. Họ đến một ghế trống. Ông ngồi còn Yên vẫn đứng thơ thẩn nhìn trời nhìn nước. Ông Quang giục.

- Ngồi xuống đi cô. - Ông nói vui. - Đúng thế có người đến chiếm mất chỗ đấy.

- Bác yên vị rồi còn ai dám đến!

- Có đấy! Không tin cô cứ ngồi đây, tôi lảng ra chỗ kia mấy phút. Sẽ có vài anh đến bám quanh cô ngay cho xem.

Yên mỉm cười nhẹ nhàng ngồi xuống bên ông.

- Bác có vẻ quen thuộc chỗ này lắm.

- Quen chứ! Tôi sống tự do, đâu vui thì đến, thích chỗ nào thì ngồi. Cô cũng tự do, chỉ có điều là không tận dụng hoàn cảnh của mình thôi.

- Cháu ợ? Một mình quần quật nuôi hai con ăn học, làm gì còn thời gian nghĩ đến tự do!

- Tự do giống như con mồi khôn ngoan, phải săn lùng, tìm kiếm mới thấy được. Ngồi chờ nó săn mình thì khó gặp!

- Nghe bác nói rất hay nhưng cháu tối dạ không hiểu được.

- Hãy làm bạn sẵn với tôi đi. Mọi chuyện sẽ trở thành dễ hiểu.

Chị Yên cúi đầu yên lặng vờ vờ tà áo. Thực lòng chị cũng đã hiểu những lời ẩn dụ của ông Quang. Ông ngồi nhích lại gần Yên và tiếp tục câu chuyện.

- Yên xưng cháu, lũ trẻ gọi bằng ông làm tôi già đi. Liệu có thể "tân trang, hạ cấp" được không?

Chị bật cười khúc khích.

- Quen mồm rồi, gọi khác thì ngượng lắm. Biết nói với lũ trẻ thế nào?

- Chỉ cần Yên chấp nhận thôi, với lũ trẻ anh sẽ có cách!

Chị ngược mắt nhìn ông nói nhỏ:

- Thực ra... cháu cũng chỉ bằng con đầu của bác thôi.

- Yên chê anh già chứ gì? - Ông cười. - Đến khách sạn vẫn được mấy cô tiếp viên trẻ măng kêu bằng "anh" ngọt xớt!

Chị Yên bồng cau mày, vẻ khó chịu.

- Bác coi cháu như mấy cô hầu phòng sao?

- Ôi xin lỗi, tôi kể lại sự thật chứ không có ý gì xúc phạm em.

- Xem ra bác cũng sành sỏi chuyện nhà hàng quán trọ lắm!

- Từ ngày vợ mất, đi du lịch, nghỉ mát nơi đâu cũng chỉ có một mình. Người đàn ông độc thân thường là vị khách dễ được mời chào sẵn đũa. Đêm đêm cô nhiều cú điện thoại nặc danh gọi đến chào hàng... (ông thì thào vào tai Yên làm chị đỏ mặt quay đi). Không ai quản nên dễ hư thân lắm Yên ạ!

Chị mỉm cười chua chát:

- Cháu không ngờ bác cũng là tay ăn chơi có hạng, là gã nguyệt hoa sành sỏi đấy!

- Chưa sành sỏi nhưng cũng chẳng ngu ngò. Tuy nhiên không bao giờ sa đà trụy lạc thiếu nhân cách. Em có tin tôi không?

- Sao bác không kiếm lấy bà hai? - Yên trả lời bằng một câu hỏi. - Nếu muốn cháu làm mối cho. Gái tân hân hoi nhé!

- Ai thế?

- Chị Bao, giám đốc xí nghiệp cháu đấy!

- Thôi tôi xin lạy cả nón! Bà ấy làm sếp giỏi, nhưng không biết làm vợ! *Người giàu quyền lực thường lại nghèo tình cảm!*

- Đã thử đâu mà vội kết luận! Có khi bác chưa biết làm chồng lại hay kén

chọn!

- Đúng là anh kén mãi và giờ đây quyết định chọn Yên. Em bằng lòng lấy anh không?

- Cháu trai gái đủ rồi, lấy chồng đẻ thêm khổ lắm, cháu không muốn.

- Đúng là con cái chúng ta đều đầy đủ. Nhưng em còn trẻ, không nên phí hoài tuổi xuân. Chúng ta cam kết không sinh con nữa!

*
* *

Khi biết mẹ em đã có bạn tình, bác Bao mới ngỏ lời xin em về làm con nuôi. Mẹ em nói mình không có quyền, cần phải hỏi họ hàng nhà chồng và ý kiến em. Bác Bao phải bàn thêm.

- Yên ạ, mình không có tham vọng biến con bạn thành con mình. Cháu mười bốn tuổi rồi, nó đủ lý trí để xét đoán thân phận, dòng dõi huyết hệ. Mình cô đơn, nếu được sống với cháu mình sẽ hạnh phúc hơn. Và mình cũng có điều kiện để nuôi dưỡng dạy dỗ để cùng bạn bồi đắp cho tương lai Thu Hiền. Mình cam kết sẽ bàn bạc với Yên mọi chuyện lớn liên quan đến cuộc đời cháu. Mình hy vọng nó sẽ mãi mãi yêu mến cả hai chúng ta. Đây không phải cho đứt mà phải hỏi gia tộc. Chỉ cần cháu bằng lòng là đủ.

Khi mẹ gợi ý em chấp nhận ngay. Em vâng theo lời bố trắng trối. Em muốn mẹ thanh thản đi thêm bước nữa. Minh Tuấn ở với bác Quang là đủ.

Em sẽ yêu quý bác Bao nếu bác thực sự thương em như con. Em cũng sẽ tận tụy nếu bác xem em như đứa trẻ giúp việc. Em cần vừa học vừa làm để đỡ lấy gánh nặng cho mẹ. May sao những ngày đầu đi làm nghề nghĩa nữ, mọi chuyện đều êm xuôi. Thực ra bác Bao không phải con người không có tim! Bác nghiêm khắc, lạnh lùng nhưng tuân thủ lý lẽ, không đổi trắng thay đen, tiền hậu bất nhất! Hiểu tính bác là rất dễ sống. Biết em nhớ mẹ thương em, tuần nào bác cũng kèm xe về nhà. Bác ngồi chơi chốc lát rồi cáo từ hẹn giờ đến đón. Bác muốn em nói chuyện riêng tư với mẹ, với dượng, với Tuấn được thoải mái tự nhiên. Chính mẹ em cũng phải thay đổi định kiến với bác.

Bác Bao đã dồn hết tâm sức cho em thi vào đại học. Em đỗ khiến mẹ đẻ, mẹ nuôi, bố dượng, em trai đều rất vui mừng. Tối hôm đó bác Bao đến ngồi bên và quàng tay lên vai em khiến em vô cùng xúc động. Tuy nói là con nuôi nhưng em vẫn chưa bao giờ gọi bác là mẹ. Có đôi lần bác gọi em là con nhưng em vẫn xưng là cháu nên bác đành đổi lại như cũ. Có lẽ vì em cố giữ khoảng cách nên bác cũng không chăm vộp vỗ về âu yếm như mẹ em ở nhà. Bác nhẹ nhàng nói với em:

- Hôm nay cháu đã đi được một đoạn đường quan trọng, bác cứ lo lắng phấp phỏng mong chờ, nhưng bữa nay bác yên tâm vì đã làm được một phần lời hứa với bố cháu. Cũng phải nói năm năm qua bác đã cố gắng kèm cặp nuôi dưỡng cháu, nhưng về mặt tình cảm bác chưa xứng đáng thay vị trí một người mẹ...

Em vội vàng ôm chặt và gục đầu vai bác.

- Ôi không phải thế đâu bác ơi! Bác đã chăm sóc thương yêu con hơn rất nhiều người mẹ thông thường. Trong thâm tâm con cũng yêu quý bác như mẹ Yên con. Chỉ có điều trước khi đến đây mọi người đều nói bác là người nghiêm khắc, khó tính. ấn tượng đó in hằn vào tâm trí trẻ thơ của con khiến con không dám biểu hiện lòng mình bằng những cử chỉ chăm vấp sôi nổi. Con muốn lấp bằng cái hố ngăn cách tình cảm đó nhưng không dám. Xin bác tha thứ cho con!

Cánh tay bác xiết chặt vai em, những giọt nước mắt nóng hổi lăn trên trán em. Lần đầu tiên em thấy bác khóc.

- Bác mới chú ý nuôi dưỡng dạy dỗ chú chưa quan tâm đến cách ăn mặc, chăm chút nhan sắc, chưa yêu chiều con như những bà mẹ khác vì bác nghĩ con còn bé. Nay con đã thực sự thành cô gái, bác hứa sẽ lo cho con bằng chị bằng em, bác yêu con, Hiền ơi! - Mẹ không sinh ra con, nhưng nghe con gọi, mẹ cảm thấy thực sự hạnh phúc như những bà mẹ khác. Đêm nay con gái ngủ với mẹ nhé!

- Vậy con sẽ ngủ bên mẹ!

Đây cũng là đêm đầu tiên em nằm chung giường với bà. Hai mẹ con chuyện trò rất khuya. Em bạo dạn hỏi bà.

- Con có điều thắc mắc muốn hỏi. Mẹ và mẹ Yên con hình như có chuyện gì lẩn khuất với nhau nên mẹ con có định kiến không hay với mẹ?

Mẹ Bao thở dài suy nghĩ rồi nói.

- Có đấy. Mẹ không định nói nhưng con đã lớn khôn nên mẹ cũng muốn tâm sự cùng con. Xưa kia bố con và mẹ yêu nhau tới mức (như người ta nói) già nhân ngãi, non vợ chồng, chỉ chờ ngày cưới. Lúc đó mẹ Yên là thư ký giúp việc cho mẹ. Có thể Yên cũng tình cờ bắt gặp những trò âu yếm lả lơi giữa mẹ và bố con. Rồi một lần khám bệnh bác sĩ phát hiện chứng vô sinh của mẹ. Ông khuyên không nên lập gia đình nếu muốn tránh những trục trặc về sau. Mẹ rất đau khổ, vừa thương mình vừa thương bố con. Cuộc sống càng buồn tuồng, ân tình càng sâu nặng. Nếu cứ lặng lẽ đi đến hôn nhân thì mẹ vẫn lừa dối được bố, nhưng nỗi ân hận sẽ theo mẹ suốt đời. Nói thực ra để rút lời đính ước sợ bố không nghe. Còn như bố thấy mẹ vô sinh mà bỏ cuộc thì còn đau đớn cho mẹ hơn. Thế là mẹ đành dứt tình với bố. Đầu tiên là thờ ơ rồi lánh mặt. Mẹ đẩy cô thư ký ra tiếp. Nhiều lần như thế khiến bố con nghi ngờ dò hỏi cô Yên xem mẹ có kiếm được đám nào "thơm" hơn không! Dĩ nhiên cô Yên chẳng biết gì nhưng lại thấy thương thương anh chàng kỹ sư thất tình. Khi nhận thấy mối giao cảm giữa hai người đã khá nồng ấm mẹ mới vờ nổi cơn ghen đẩy bố ra khỏi cuộc đời mình. Mẹ còn viết luôn quyết định điều mẹ con xuống đơn vị sản xuất làm thợ học việc. Dù có vô sinh dị tật thì mẹ cũng là người đàn bà. Mẹ có thể hy sinh hạnh phúc của mình giải thoát cho người tình. Nhưng mẹ vẫn ghen tuông khi nhìn thấy các cô gái khác nép mình trong vòng tay người mình yêu. Có lẽ vì thế mà cho tới ngày sinh con hai người không bao giờ muốn gặp mẹ.

- Con nghĩ bố không đến nỗi tệ bạc như mẹ nghĩ đâu. Trước khi chết bố

cũng muốn cho con về với mẹ.

- Đúng thế! Khi sinh con rồi, một lần gặp nhau trong công việc mẹ hỏi thăm gia đình, bố mới trách mẹ hành sự độc đoán, phi lý khiến cuộc tình tan vỡ. Mẹ chỉ cười. Bố căn vặn tại sao chưa lấy chồng mẹ đành kể chuyện vô sinh ra để thanh minh cho mọi hành vi trong quá khứ. Bố con ôm lấy mẹ ứa nước mắt và trách mắng mẹ mãi. Mẹ cầu mong bố hạnh phúc và sinh giúp mẹ một đứa! Bố con đã nhớ điều này đến phút lâm chung. Bố giấu kín chuyện bệnh tật hy vọng mẹ không bị ế chồng! Đôi lần bố lén lút đến thăm người tình cũ nhưng không qua được mắt mẹ Yên. Ghen tuông thù hận biến thành định kiến cũng là chuyện thường tình. Nhưng mẹ con cũng biết nghe lời chồng nên mới chịu cho con về với mẹ.

Một buổi tối em lai xe mẹ Bao về thăm nhà. Mọi người vui mừng ngạc nhiên. Dượng Quang reo lên.

- Ôi Thu Hiền! Con thực sự là cô gái khôn lớn rồi! Đã biết lai mẹ đi chơi kia đấy!

Mẹ Bao trả lời thay em:

- Xưa đi xe mẹ, mẹ phải lai con. Nay đi xe của con, con phải lai mẹ. Có thể mới an toàn!

Em khoe:

- Con thi đỗ nên mẹ Bao thưởng cho con chiếc Dream mới nguyên đấy mẹ ạ!

- Chúc mừng con!

Nói rồi mẹ Yên quay đi để che giấu nỗi buồn. Có thể bà tủi thân vì nghèo chẳng có gì cho con.

Cũng có thể bà tưởng đã hoàn toàn mất em về tay người mẹ nuôi mà bà không mấy thiện cảm.

Chờ cho mẹ Bao mải chuyện với dượng Quang, em kéo mẹ vào buồng kể hết câu chuyện ngày xưa cho mẹ nghe. Sắc mặt bà bỗng bái nhợt. Bà chạy ra ôm lấy mẹ Bao khóc òa.

- Chị Bao ơi, em xin lỗi chị. Gần hai chục năm qua do hiểu lầm nên em đã hận chị. Nay nghe con em nói mới thấy hết nỗi đau, lòng vị tha và đức bao dung của chị. Xin chị hãy tha thứ cho em.

- Nín đi Yên! Chị vẫn yêu em như xưa chúng ta sống bên nhau. Có lúc chị tưởng mình đã mất hết. Mất tình yêu, mất em, mất cả tương lai. Nhưng giờ đây chị đã có Thu Hiền, có Tuấn, có em...

Dượng Quang ngạc nhiên trước cảnh tượng vô thường này.

- Có chuyện gì thế hai bà? Bố con tôi không sao hiểu nổi.

Mẹ Bao gạt nước mắt mỉm cười:

- Không sao đâu anh Quang ạ. Chắc thấy "người đàn bà không tim" này chảy nước mắt anh lo có chuyện động trời! Phái yếu chúng tôi đau buồn khóc, vui mừng cũng khóc. Nhưng hôm nay là những giọt nước mắt hạnh phúc!

- Đúng thế đấy dưỡng ạ. - Em vui mừng khẳng định. - Dưỡng kiên nhẫn đợi chờ, đêm nay thế nào mẹ con cũng chia vui với dưỡng!

- Ôi con gái của hai bà mẹ tuyệt vời làm sao!

- Anh Quang ạ, chúng ta đều không có điểm phúc sinh ra Thu Hiền. Nhưng cả hai đều có quyền tự hào vì con đấy!

Nhận những lời khen em hơi ngượng nhưng cũng rất sung sướng. Em cố sao cho cả nhà không bao giờ thất vọng vì mình.

VN13

(Văn nghệ số 38, 19-9-1998)
